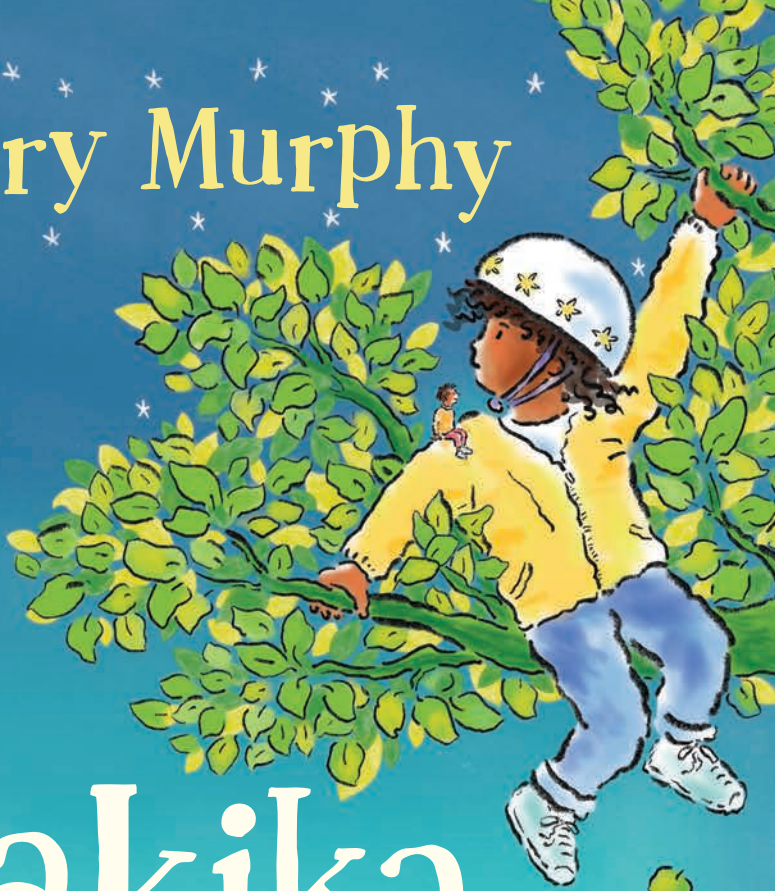

Mary Murphy

Dakika Bekçileri

Yardımcı olmak için
bir dakikan var!

GENÇ
T
TİMAS

1. Bölüm

İlk insanımı gördüğüm günü daha dün gibi hatırlarım. Yedi yaşındaydım ve bu, benim için oldukça önemli bir olaydı.

Babam kahvaltı için waffle yapmış, akçaağaç şurubuyla servis etmişti. Kulübemizin önünde, gün ışığının altında yemeğimizi yedikten sonra bana yine o “ilk insanını görmeye hazır ol” konuşmasından yapmıştı.

“Unutma, insanlar bizi göremez. Zarar da veremez.”

“Biliyorum,” dedim.

“Üzerine bile bassalar, bu yalnızca bir esinti gibi geçer gider...”

“Yaprakların arasından geçen bir esinti gibi,” dedim.

“Gerilme,” dedi babam.

“Gerilmiyorum,” dedim ben de. Gerilmekten çok dehşete düşmüş gibiydim. “İnsanlar da bizim gibidir, öyle değil mi?”

“Eh, bize benzerler,” dedi babam, “eğer çok uzakta duruyorlarsa tabii.”

“Bizden daha büyükler,” dedim.

“Evet, daha büyükler,” dedi babam. “Ama onlar hakkında ilgi çekici olan asıl şey bu değil. İnsanlar, bizim onlar için çalışıyor olduğumuzu bile bilmezler, çünkü...”

“Bizi göremezler,” dedim. “Ne kadar büyükler peki?”

“Hem sen fıdılların %75’inin insanlar için çalışıyor olduğunu biliyor musun?”

“Evet, evet. Peki bir kapı kadar büyükler mi? Ya da bir kamyon kadar?”

“İşin aslı şu ki,” dedi babam, “büyük olmak korkutucu olduğun anlamına gelmez. Mesela...” Etrafına bakındı. “Şu ağaç korkutucu değil, öyle değil mi?”

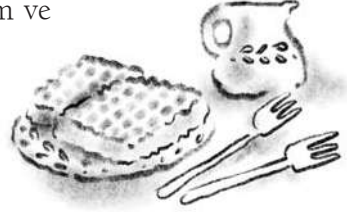
Göklere doğru uzanan o ağaca baktım.

“İnsanlar da ağaç kadar büyük müdür?”

“Hayır, hayır,” dedi babam. “Bir insana göre büyüktür ağaçlar.”

“O zaman kulübemiz kadar falan mı büyüklerdir?”

“İnsanları ölçmedim,” dedi babam ve waffle’ından koca bir ısırık aldı. Söyleyeceğini söylemişti.

Babamla ben Linbradan’ın he-
men dışında bir kulübede yaşıyor-
duk. Göreceğimiz insan ise Linbradan’ın
merkezinde yaşıyordu, bu yüzden oraya ışınlayıcımız ile
gidecektik.

Sıradan bir insan bir saatte altı
kilometre yürüyebilir ancak
bir fıdılın bu mesafeyi katetme-
si günler sürer. Uzun mesafe yol
gitmemiz gerektiğinde ışınlayı-
cımızı kullanırız. Işınlayıcı-
lar insanların kullandığı cep
telefonlarına benzer, üzerlerinde
gümüş rengi tuşlar ve birer de küçük
ekran bulunur. Nereye gitmek iste-
diğini yazarsın, “ışınla” tuşuna basarsın ve

kıpır kıpır bir titreşimden sonra: **BZZ**... Işınlanmışsındır. Babamın departmanı tarafından ona verilmiş kendine ait bir ışınlayıcısı var. Departmanı babama doğru zamanda doğru yerde olacağı konusunda çok güvenir, babam da onların güvenini boşa çıkarmaz.

Babam ışınlayıcısını cebinden çıkarıp yanına gideceğimiz insanın adresini yazdı.

“İnsanın hemen yanında mı duracağız?” diye sordum.

“Beş metre ötesinde dururuz,” dedi. “İki dakikalık yürüme mesafesi. Tamam mı?”

Başımı salladım. Gerilmiştim. Hem ilk insanımı görecek hem de bir ışınlayıcı ile yola çıkacaktım. Işınlayıcılar neredeyse hep sorunsuz çalışır ama yine de onlara özenli davranmak gerekir.

Babam “ışınla” tuşuna basarken elini sıkıca kavradım.

Işınlanırken yaşadığım hissi tarif etmek oldukça zor. Sanki buz gibi bir düşün altındaymış gibi cildin karınçalanır ve için pır pır eder. O pır pır hissi giderek hızlanır ve sanki içinde havai fişekler patlıyormuşçasına kıpır kıpır hissedersin. Sonra bir gözlerini açarsın ve oradasındır.

O kıpır kıpır ve **BZZ** hissini hissettim, bittiğinde gözlerimi açtım. Babam ile birlikte çimlerle kaplı, uçsuz bucaksız bir düzlükte duruyorduk. Çimlerin üzerinden görebilmem için babam beni kucağına aldı. Birkaç metre ötemizde, bahçemizin büyüklüğünde bir battaniye vardı ve battaniyenin üzerinde ise insan uzanıyordu.

Herkesin neden insanlar fıdıllara benziyor dediğini şimdi anlayabiliyordum. Bu insanın iki bacağı, iki kolu ve yanlarında kulakları, önünde ise gözleri olan bir kafası vardı. Ama solgun duruyordu. Keldi, dişi yoktu ve ters dönmüş bir böcek gibi sırtının üzerine yatmıştı.

Ve bir kamyon kadar da büyüktü.

“Hepsi bu kadar solgun mu olur?”

“Hayır, bir sürü renkleri vardır, tıpkı bizim gibi,” dedi babam. Beni kucağından indirdi. Elini tuttum ve devasa battaniyenin ucuna doğru onunla birlikte yürüdüm.

“Burada bekle, Stevie. Ben yukarı çıkacağım,” dedi babam. Kalın battaniyeye tutunup kıvrımları boyunca yukarı doğru tırmanmaya başladı. Ben orada durup bekledim. Babam devasa insana ulaşır ulaşmaz bu yaratığın bir tepeyi andıran göbeğinin üzerine atlayıverdi.

“Dikkatli ol, baba!” diye seslendim.

“Uyuyor,” diye bağırdı o da.

Sonra insanın gözleri açıldı ve deprem olur gibi bir sarsılma yaşandı. İnsanın bir kolu tıpkı gökyüzünden bir parça bulut koparmaya çalışan kocaman bir ağaç dalı gibi havalandırırken babam diğer kola zıpladı. Kalkmış kol yere indi ve babam elin tam önüne yuvarlanıverdi.

“BABA!” diye bağırdım ama çok geç kalmıştım. El, gökten düşen koca bir dolap gibi babamın tepesine binmişti.

Ama işte... Babam oradaydı. Kollarını iki yana açarak “Ta-da,” dedi. İnsanın gözleri ona kayar gibi oldu ama sonra gökyüzündeki bulut kıvrımına geri döndü. Babam oflayıp poflayarak bana doğru geldi.

“Bak, gördün mü?” dedi. “Bize zarar veremezler! Hiçbir insan zarar veremez!”

“Tabii bana kalp krizi geçirtmezlerse,” dedim.

“Ah, Stevie, seni korkuttum, değil mi? Ben insanlara o kadar alışığım ki ilk kez bir insan görmenin nasıl bir his olacağını unutuyorum bazen.”

Bir süre insanı izledik. Kendi kendine kırmıldandı ve vahşi bir kuş gibi sesler çıkardı.

Ben nefesimi toparladıktan sonra eve geri ışınlandık ve ba-

bam meyve yıkama işine koyuldu. Mükemmel yemekler hazırlamak, bana kalırsa, babamın en harika hobisiydi.

“Haydi, mambolu smoothie hazırlayalım,” dedi babam.

“Mangolu mu demek istedin?” diye sordum. Küçüklüğünden beri babamın bazı kelimeleri karıştırmasına alışkındım. “Evet, lütfen ondan yapalım.”

Babam bir şeyler mırıldanarak meyveyi doğramaya başladı. “Ee,” dedi, “ilk insanın...” Karıştırıcıyı çıkardı. “Muz da koyayım mı?”

“Bizim hakkımızda ne düşünüyorlardır acaba?” dedim.

“Ama onlar bizim var olduğumuzu bilmiyor ki,” dedi babam. “Bizi göremiyorlar. Muz koyuyorum.”

“O insan seni gördü sandım,” dedim. “Bir an için öyle sandım.”

“Biliyor musun, Stevie,” dedi babam, “bazen bebeklerin bizi görebildiğini düşünüyorum.” Karıştırıcının tuşuna basarak çalıştırmaya başladı. “Peki ya şeftaliye ne dersin?” dedi bağırarak.

Cevap vermedim.

Babam smoothie'yi iki bardağa boşalttı. Benim bardağımı uzatırken yüzümdeki ifadeyi gördü ve kaşlarını kaldırarak “Sen iyi misin, Stevie?” dedi.

“Şey, o insan...” dedim. Sesim titriyordu. “O, bir bebek miydi?”

Babam smoothie'leri tezgâhın üzerine koyup eğilerek göz hizama geldi.

“Evet, o bir bebektir,” dedi. “İnsanların sana kocaman gözüktüğünü biliyorum, Stevie ama onlara alışacaksın. Sana söz veriyorum. Hatta onları seveceksin bile.”

“Sevmeyeceğim,” dedim. “Onlardan uzak durmaya çalışacağım. Beni korkutuyorlar.”

“Bazı şeyleri korksan da yaşamak gerekir,” dedi babam.

